

De krant van de familie Vegter is dagboek, bindmiddel en tijdsbeeld tegelijk

ACHTERGROND Het gezin Vegter had jarenlang een familiekrant: de Vegter Kroniek. In de sfeervolle woning van Koene Vegter ontstaat tussen hem en zijn twee zussen een gesprek over dit illustere familieorgaan dat alle vezels van het bestaan raakt.

Roeland van Mourik

vrijdag 3 januari 2025, 01:38 ■ aangepast 4 januari 2025, 07:36

Koene, Els en Baukje Vegter bladeren door een ingebonden versie van de Vegter Kroniek. beeld: Maarten Boersema

Aan de eetkamertafel, met twee brandende waxinelichtjes erop, zit Koene (80), hij was klinisch psycholoog en is nu pensionado. Tegenover hem zit Baukje (77), zij was consulent-verpleegkundige tuberculose en is nu pensionado. Naast haar zit Els (64), zij is beeldend kunstenaar en kan met pensioen wanneer ze maar wil.

In totaal waren de Vegters vroeger met zeven kinderen; Wobbe en Ate zijn al overleden, en twee zijn er niet aanwezig - Bram omdat hij in Canada woont, de ander - lieddichter Ria Borkent - omdat ze al vaker in de publiciteit komt.

De veelzijdige familie heeft vanaf 1987 verschillende lagen van het bestaan aangeboord in de Vegter Kroniek. 'De afkorting die wij ervoor gebruikten is VK, ja, net als *de Volkskrant*, grappig hè', bijt Els het spits af, terwijl Koene alvast wat boekwerken met jaargangen van de familiekrant op tafel sorteert.

De Vegter Kroniek bevat bijdragen van drie generaties in drie talen uit drie continenten: Nederland, Canada en Zuid-Afrika. Zevenjarigen schreven erin, dat zijn de veertigers van nu. Van postzegelverzamelingen tot vogeltrektellingen en van dichtbundels tot gezellige foto's van huis en tuin. Van verbouwingen aan het huis tot skivakanties en van het schoolbestuur tot computerhistorie.

Eigen stijl

Iedereen bepaalde zelf waar hij of zij over schreef en had een geheel eigen stijl. 'Maar in het algemeen gold dat we geen egodocumenten schreven, het waren geen vensters van de ziel. De psyche bleef er vaak buiten. Dat werkte in onze levensbeschouwelijk zo diverse familie het beste', licht Els toe. 'Gewoon de feiten', vult broer Koene aan. 'Maar juist daardoor bleef je wel van elkaars wel en wee op de hoogte.'

Meningen over de wederkomst of het hiernamaals in het familieorgaan zetten? Dan zou het een chaos worden, zeggen ze. 'Onze WhatsApp-groep van 'brussen' is al eens ontploft over iets dergelijks', aldus Els schaterlachend.

Lees verder onder de foto.

Els Vegter - beeld: Maarten Boersema

'Moeder deed ook nog een tijd mee. Vader was al overleden toen we ermee begonnen', vertelt Koene. Het gezin bestaat uit gelovigen, ongelovigen, kerkelijken en onkerkelijken. Broer Ate was eindredacteur. Hij was tevens werkzaam als columnist voor het *Noordhollands Dagblad*. 'Ate was de drijvende kracht achter de Vegter Kroniek, al schreef hij vrijwel nooit zelf een artikel, op een inleidend stuk na waarin hij de pareltjes uit de editie beschreef. Hij verzamelde de kopij en gaf de volgorde aan. Juli vorig jaar besloot hij er een punt achter te zetten en schreef hij nog een laatste bijdrage. In september 2024 overleed hij', schetst Baukje.

De Vegter Kroniek verscheen vanaf het begin in 1987 elke maand; pas later werd besloten de frequentie iets te verlagen naar een keer per twee maanden. Eerst werd de familiekrant op papier verspreid, later als pdf verzonden. En dat allemaal voor een contributie van 30 gulden per jaar - die vanaf het digitale tijdperk naar beneden is bijgesteld.

■
Naast een uniek tijdsbeeld is de Vegter Kroniek ook een bindmiddel tussen de broers en zussen die totaal verschillend van karakter zijn.

In het 37 jaren tellende bestaan van de kroniek waren er behalve veranderingen op technisch gebied, ook meer principiële veranderingen. Zo

schreef Koene in het kader van klimaatverandering een artikel over zijn ondergelopen straat in Noordwijk onder de titel 'Hemelwater in veelvoud'. Ook kwam er in de kerk gaandeweg een andere visie op homoseksualiteit om de hoek kijken.

Daardoor voelde Baukje zich na veertig jaar zwijgen vrij om uit te komen voor haar relatie met haar vriendin. Ze schreef erover in de Vegter Kroniek, wat vooral de jongere generatie lezers raakte. 'Ik heb het jaren verzwegen, maar in 2015 was mijn coming-out. Door deze toelichting wilde ik er gewoon een punt achter zetten en er ook niet meer opnieuw discussies over hebben.'

Lees verder onder de foto.

Baukje Vegter - beeld: Maarten Boersema

Dat geldt op een andere manier ook voor zus Ria (die niet bij het interview aanwezig is). 'Zij is van ons het meest betrokken gebleven op de Gereformeerde Kerk vrijgemaakt en leeft helemaal vanuit de Bijbel', vertelt Koene, de oudste van het stel. 'Ik had altijd een beeld van haar als eenvoudige onderwijzeres, maar toen ze eens schreef over hoe haar geloofsbeleving in de loop van de tijd was veranderd, ontroerde mij dat en heb ik haar een persoonlijk kaartje gestuurd, waar zij vervolgens weer door ontroerd was.'

Naast een uniek tijdsbeeld is de Vegter Kroniek dus ook een bindmiddel tussen de broers en zussen die totaal verschillend van karakter zijn. Een soort WhatsApp avant la lettre? 'Nou ja, kijk, bij WhatsApp zijn het meer korte berichten. Wij schreven echt hele A4'tjes vol.'

Jaarlijkse dodenlijstjes

Af en toe was er discussie over het te gebruiken lettertype en de eindredacteur wilde graag dat de kopij in kolommen ingeleverd werd. Maar daarvoor waren de familieleden te eigenzinnig. Sommige dingen veranderden gewoon wat moeizaam. 'Ik heb in mijn jonge jaren ook een tijdje niet meegedaan, omdat ik de bijdragen te weinig persoonlijk vond', vertelt Els.

Wat ook een tijdsbeeld geeft, zijn de jaarlijkse dodenlijstjes van Koene. Die

verschenen altijd in het eerste nummer van het jaar op de laatste pagina. Hij schreef het hele jaar door namen op van mensen die overleden waren en hem aanspraken. ‘Dit is dus niet alleen een feitelijke lijst, maar ook een kijkje in mijn ziel.’

Lees verder onder de foto.

Koene Vegter - beeld: Maarten Boersema

Hij pakt zijn agenda. ‘Kijk, hier heb ik ’m van dit jaar. Martin van Amerongen, Tonke Dragt, dat soort namen. En Ted Troost, die moet ik nog noteren.’ Sowie-so is hij van het lijstjes bijhouden, rubriceren en bewaren. In de huiskamer staat een hele reeks ingebonden Vegter Kronieken, zijn eigen bijdragen heeft hij zelfs apart gearhiveerd en hij houdt ook lijstjes bij van de wijnen die hij heeft gedronken en de boeken die hij heeft gelezen. ‘Wat betreft dat laatste: ongeveer 170 per jaar.’

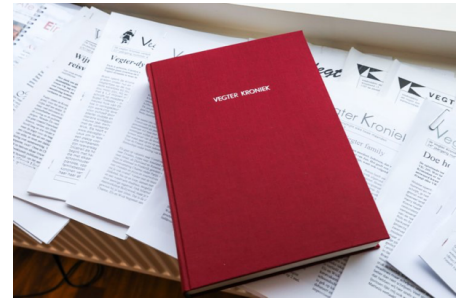
Als de Vegter Kroniek per post of per mail binnenkwam - ‘Ik printte ’m dan altijd uit’, zegt Els -, maakte je die eigenlijk direct open, net als de Donald Duck. ‘En dan ging ik lekker op bed lezen’, vertelt Els. ‘Het was gewoon leuk om van iedereen de belevenissen te lezen. Een exemplaar van de Vegter Kroniek lag eigenlijk altijd op ons nachtkastje. Neven en nichten die na 1987 geboren werden, wisten gewoon niet beter.’

‘Het is daarom zeker een gemis dat de Vegter Kroniek er nu niet meer is’, zegt Koene. ‘Al hebben we na het overlijden van Ate nog eenmaal het initia-

tief genomen om een Eindkroniek te schrijven waaraan zowat de hele familie een bijdrage leverde.'

Het bestaan van de Vegter Kroniek geeft de familie een bepaalde rust. - beeld: Maarten Boersema

Dat gebeurde ook bij andere unieke gebeurtenissen, zoals huwelijken, geboortes en overlijdens. Els speelt met het plan om eind dit jaar iedereen te vragen om een A4 te schrijven over wat er in het jaar allemaal gepasseerd is.

Het is dat ze nu bij elkaar zijn en er allerlei exemplaren over tafel dwarrelen. 'Maar normaal gesproken kijk je er eigenlijk nooit meer in. Behalve als ik in Canada bij mijn broer ben. Als ik dan niks te doen heb, pak ik zo'n band en ga erin zitten bladeren', verzucht Baukje. 'Ik moet nog zeven jaar laten inbinden', vertelt Koene vervolgens. 'Het feit dat het er gewoon is, geeft ook een bepaalde rust. We leefden ons dynamische leven waarin van alles in verandering was, en de Vegter Kroniek was daarin de stabiele factor. Die was er gewoon in goede en kwade dagen.'

Waar het hele archief aan Vegter Kronieken straks na hun dood blijft? 'In de aarde', antwoorden de drie lachend in koor. Els staart vervolgens wat voor zich uit. 'Ik heb twee zonen, misschien willen zij het wel hebben. Het zou toch fijn zijn als het bewaard blijft.'

Flippo's, een auto-ongeluk en verbod op openen rolgordijn

Ik ben zelf ook onderdeel van dit verhaal. In mijn jonge jaren heb ik namelijk een tijdje een familiekrant gemaakt. Ik heb het meegenomen naar de familie Vegter en leg het voor hen op tafel. Vergeleken met hun Vegter Kroniek is het een bescheiden bijdrage in twee mapjes. Ze kijken het

enthousiast door en moeten lachen om de verschillende nieuwsberichten die ik erin plaatste, zoals over een onderzoek van mijn moeder naar omstreden flipflo's, een auto-ongeluk in de straat en een verbod op het openen van een bepaald rolgordijn in huis.

Ik begon ermee in Linschoten, daar heette het de Dorpstraat 51 Krant (afgekort D51K), genoemd naar het woonadres. Toen we later naar Huizen verhuisden, professionaliseerde de boel. Ik kon de krant op de Apple-computer van mijn vader maken en schreef een prijswedstrijd uit voor een nieuwe naam. Dat werd Schoutenpraet, ook weer genoemd naar de straat waar we woonden.

Een structurele rubriek was de zogenaamde Praet vanuit de Dr. Jan Schoutenlaan, waarin (hilarische) uitspraken van gezinsleden werden opgetekend. Na een stuk of drie jaargangen stierf het familieorgaan een stille dood. 'Maar hierdoor is wel de basis voor je werk nu gelegd', concludeert Els Vegter.